

HỒI 633

Tiêu Oán Ca Bi

Trong màn mưa đêm mù mịt, Khấu Trọng mang theo Vô Danh đậu trên vai, cưỡi Thiên Lý Mộng đi đến Khâu Cương ở cách Lương Đô năm dặm về phía đông quan sát các binh chủng trong Thiệu Soái quân, từng đội từng đội theo quan đạo hành quân về hướng Bành Thành.

Tả hữu hai bên có Tiêu Hồng Tiến, Bạch Văn Nguyên với hơn mười thân binh trong Phi Vân kỵ.

Tuy trong màn mưa đêm tối mịt, Khấu Trọng vẫn là hình tượng chói sáng. Tất cả các chiến sĩ Thiệu Soái quân đều có thể nhìn thấy mình được gã thân thiết tiến lên đường. Bản thân gã ta chính là yếu tố kích thích sĩ khí rồi.

Tuyên Vinh là người chỉ huy cuộc Đại hành quân lần này, chẳng những cho ngày nghỉ đêm đi, mà còn nghiêm khắc huấn luyện. Tất cả đều là vì sự tồn vong của Thiệu Soái quân.

Khấu Trọng hiểu rất rõ giá trị canh bạc này. Trong ngàn vạn mất xích chỉ cần xảy ra một sơ suất là gã vĩnh viễn không còn cơ hội ngóc đầu lên. Mất căn cứ phía bắc cùng bộ phận tinh túy này trong Thiệu Soái quân thì gã chỉ còn đường không kèn không trống cúi mặt rút về Lĩnh Nam nương nhờ Tống Khuyết.

Kỳ vọng của Tống gia vào gã, lòng tin của tướng sĩ Thiệu Soái quân đối với gã, lại thêm cuộc tranh đấu sống chết với Ma môn, Khấu Trọng đột nhiên cảm giác được toàn bộ trọng trách trên hai vai đè lên tâm khảm tựa như những đám mây đen nặng trĩu vùn vủ trên bầu trời đêm kia.

Bốn kỵ sĩ trinh sát của Lạc Kỳ Phi xuất phát. Nhiệm vụ của họ là giám sát nghiêm mật tình hình thượng hạ Vận Hà, một mặt là để cho quân đội của Dương Công Khanh có thể bí mật tập hợp, mặt khác là theo dõi động tĩnh quân địch tại Chung Ly ở hạ du. Bốc Thiên Chí lĩnh trọng trách vận chuyển Dương quân theo thủy đạo.

Lý Tử Thông sẽ có phản ứng ra sao? Khấu Trọng thực sự hoàn toàn không nắm chắc một chút nào, nhất thiết mọi chuyện đều giao vào tay ông trời gia. Nếu như ý trời muốn Khấu Trọng phải vong, gã chỉ đành nhận mệnh.

oOo

Từ Tử Lăng không tưởng Thạch Thanh Tuyền lại nói một câu thân mật đến vậy, tức thời vui sướng hẳn lên, cảm giác như đang bay bổng trên mây, tuy vậy gã vẫn không quên thi lễ nói: “Thạch tiểu thư vẫn khỏe, vị này là...”

Thạch Thanh Tuyền chuyển ánh mắt sang Hầu Hi Bạch, thần tình lấy lại vẻ bình thản, khẽ nhún vai, nói: “Có ai lại không nhận ra Hầu công tử chứ?”

Hầu Hi Bạch sững sốt nói: “Hầu Hi Bạch bái kiến Thanh Tuyền tiểu thư. Ta sẽ đợi ở ngoài cốc, được chứ? Có chuyện gì các vị có thể tùy lúc gọi tiểu đệ vào.”

Thạch Thanh Tuyền khẽ nhíu mày, điềm đàm: “Vì sao lại phải lánh ra ngoài cốc? Hầu công tử đã là bằng hữu của Từ Tử Lăng, Thanh Tuyền đương nhiên hết lòng chiêu đãi. Mời hai vị vào uống chén trà nóng, được chăng?” Dứt lời, nhẹ nhàng vượt qua tiểu khê, đi trước vào trong thạch ốc.

Tử Lăng cùng Hầu Hi Bạch không tưởng Thạch Thanh Tuyền biến thành người dễ gần như vậy, cùng lộ vẻ vui mừng, vội theo nàng bước vào nhà.

Bên trong thạch ốc là một phòng khách nhỏ bài trí thanh nhã. Thạch Thanh Tuyền thấp sáng chiếc đèn dầu đặt trong góc. Hai người cùng ngồi xuống, trong lòng tràn ngập một thứ tư vị ấm áp khó tả khi nhìn thần thái pha trà thông dong nhân nhã của Thạch tài nữ thiên tư quốc sắc, tiêu nghệ lừng danh thiên hạ.

Thạch Thanh Tuyền trong thái độ thân thiết vẫn giữ một khoảng cách, trong nhiệt tình vẫn hàm ẩn chút lạnh lùng, làm hai người vừa hân hạnh, vừa kính sợ.

Nàng không lên tiếng, hai người cũng chẳng dám mở lời, sợ phá vỡ vẻ an tịnh của tiểu ốc.

Tiếp lấy chén trà thơm từ tay Thạch Thanh Tuyền, Tử Lăng không kèm được thốt lên: “Vừa rồi...”

Thạch Thanh Tuyền nhẹ nhàng nói: “Đừng nói đến chuyện vừa rồi nữa, người ta cũng chẳng biết gì đâu. Tử Lăng hãy trả lời Thanh Tuyền một câu, sao mãi hôm nay mới đến?”

Tử Lăng á khẩu vô ngôn, lấp bắp: “Chuyện này... Ừm, chuyện này...”

Thạch Thanh Tuyền mang trà nóng đặt vào tay Hầu Hi Bạch, rồi ngồi xuống đối diện hai người, bật cười hì hì, khẽ nói: “Không sao nói được ư? Thanh Tuyền cũng không trách huynh đâu, chẳng phải là huynh ưa thích vân du tứ hải ư? Tẩu xảo làm sao lại lạc đến chốn hẻo lánh này, đúng không?”

Hầu Hi Bạch thấy Tử Lăng lúng túng mặt mày đỏ bừng, bèn đỡ lời: “Tại hạ hiểu rất rõ tình huống của Tử Lăng, huynh ấy không nhàn du thiên hạ gì đâu, chỉ trách trời cao đến giờ mới cho huynh ấy có cơ hội mà thôi.”

Thạch Thanh Tuyền khẽ cười nói: “Chỉ tại Thanh Tuyền không tốt, lại thích nhìn Tử Lăng trong bộ dạng khốn quẫn như vậy. À, mà Thanh Tuyền cũng chưa có cơ hội tạ ơn Tử Lăng ra tay giúp đỡ, hoàn thành tâm nguyện dở dang cho Nhạc bá bá.”

Từ Tử Lăng biết là nàng tạ ơn chuyện trừ khử Thiên Quân Tịch Ứng, định nhún nhường nói rằng chỉ là chuyện thuận tay mà làm, lại sợ hóa thành tự khoa trương, bởi việc giết chết Tịch Ứng cũng có phần may mắn, thắng cũng không dễ dàng, bèn vội vàng đáp: “Toàn do Nhạc lão trên trời hiển linh tương trợ.” Tiếp đó mở túi lấy ra Thiên Trúc tiêu, thuật rõ ngọn nguồn rồi hai tay trao qua cho Thạch Thanh Tuyền, quay lại ngồi xuống.

Thạch Thanh Tuyền tiếp lấy Thiên Trúc tiêu, vui vẻ nói: “Thượng đại tử thật hiểu tâm ý Thanh Tuyền! Thanh Tuyền làm sao nhận nổi sự sủng ái của tử ấy đây.”

Một lần nữa Tử Lăng lại cảm nhận được sự đồng điệu trong lòng trước niềm vui của Thạch Thanh Tuyền. Cho dù gã chưa bao giờ che giấu hảo cảm của mình đối với nàng, nhưng giữa hai người bọn họ dường như có một rào cản không thể vượt qua.

Hầu Hi Bạch gợi ý với vẻ tràn trề mong đợi: “Thanh Tuyền tiểu thư sao không thử xem âm sắc ống tiêu thế nào?”

Thạch Thanh Tuyền chế diễu liếc y một cái, vui vẻ nói: “Tham thế!” Đoạn nâng Thiên Trúc tiêu lên môi, nhẹ nhàng phát ra một thanh âm trong trẻo.

Tiêu âm như phát xuất từ đáy lòng hai người, lại như từ trên chín tầng mây vọng xuống.

Hầu Hi Bạch xúc động thốt lên: “Chẳng trách Tú Phương tiểu thư bất kể xa xôi ngàn dặm vẫn yêu cầu Tử Lăng mang Thiên Trúc tiêu đến đây. Chỉ có Thanh Tuyền mới xứng với ống tiêu này.”

Thạch Thanh Tuyền mặt hoa chuyển buồn, đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ thê lương, thần sắc biến hóa như thể nhìn thấy hai người mà đột nhiên nghĩ đến tao ngộ bản thân, trong lòng xúc động chẳng thể kiềm nổi!

Tiếng tiêu như cú tự trôi ra từ làn môi của nàng. Thiên Trúc tiêu phát ra một chuỗi những nốt trầm nghẹn ngào, thanh âm cố tình giữ cho tròn trịa nhưng âm sắc không giấu nổi vẻ mõi mòn, kiệt quệ, hàm chứa một lực lượng quý dị khiến người ngoài cảm thụ ngay được nỗi thương đau tê tái đang vò xé trái tim thiếu nữ, không nhìn được phải nghĩ rằng tâm hồn khép kín chẳng cho ai vào kia đang dầm ướt giọt giọt lệ tình.

Tiêu âm biến đổi, chuyển thành chán nản, như tâm sự của một kẻ bị đày ải vào cảnh trầm luân ở cõi đất trời tăm tối trong cơn ác mộng không sao tỉnh lại được, sự mất mát đã đến cùng cực, thương tâm đến độ không còn lệ để khóc.

Tiêu âm run rẩy tưởng đứt đoạn, rồi lại tiếp tục, tựa như người thối đã dùng hết khí lực toàn thân, không còn cách nào điều khiển tiêu âm. Thiên Trúc tiêu phảng phất như chỉ còn dựa vào lực lượng dồn nén, đem hết tàn dư sinh mệnh tận lực hóa thành khúc bi ca.

Vũ tạ ca thai,
Phong lưu tổng bị,
Vũ đả phong xuy khứ.

Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn:

Điện múa đài ca,
Phong lưu thấy bị,
Gió giập mưa vùi đổ.

Tử Lăng không còn biết gì nữa, cảm thấy cả tâm hồn đang run rẩy theo tiếng tiêu.

“Phạm vũ hàm thương di điều thái,
Lưu tình độ ý phao quân huyền. “

Rốt cuộc thì chuyện gì đã làm cho nàng bộc lộ chân tình, phải mượn tiêu âm giải bày những ủy khúc cùng bi thương trong trái tim thiếu nữ? Nàng vẫn giữ được thần sắc bình tĩnh, chỉ duy đôi mắt tĩnh lặng ánh lên vẻ bi ai nhất thanh tròng nhất đoạn, năng hữu kỉ đa tràng” (“Mỗi tiếng mỗi đứt ruột, lòng dạ được bao nhiêu”). Sự đối lập giữa lãnh mạc và bi tình thật khiến lòng người không khỏi quặn đau.

Hầu Hi Bạch không rõ thương cảm cho bản thân, hay cho thân thể đau lòng của Thạch Thanh Tuyền mà đầm đìa nước mắt, theo dư âm chưa dứt của tiếng tiêu, vỗ tay vào thành ghế xướng lên:

Thục quốc đa tình đa diễm từ,
Điều ố thanh oán nhiều lương phi.
Hoà đô thành thượng khách tiền túy,
Nhược phân linh đầu nhân vị quy,
Hưởng âm chuyển bích vân trú ánh,
Khúc chung thanh lậu nguyệt trầm huy,
San hành thủy túc bất tri viễn,
Do mộng ngọc thoa kim lữ y.

Dịch nghĩa:

Người Thục đa tình nhiều bài ca mỹ lệ,
Lầu cao vẫn vút thanh âm trong trẻo ai oán
Trên thành Hoa Đô, khách đã say sưa,
Chưa phân hơn kém chưa chịu về
Tiếng vang vọng đến tận mây trắng,
Khúc hát diu dặt trắng mờ sáng
Đường núi sông chẳng biết bao xa,
Mơ mộng đến áo vàng thoa ngọc

Tiêu âm của Thanh Thanh Tuyền lại chuyển, như sỏi lỏng khỏi nề nếp tưởng chừng vô phương giải thoát, vút lên triền miên thành tiếng lụa xé, phảng phất như tiếng nhận kêu núi Âm Sơn, vượn hú khe Vu Hạp. Trên nền giọng ca thê lương trống vắng của Hầu Hi Bạch, dư vận của tiếng tiêu như muốn vượt tới mây xanh, ngập tràn không gian cả trong lẫn bên ngoài ốc.

Tiếng ca của Hầu Hi Bạch cũng biến đổi, từ khàn đục trầm buồn sang ôn nhu thâm tình, tiếp tục xướng lên:

Điều dạ nhất mỹ nhân,
La y triêm thu sương.
Hàm tình lộng trúc tiêu,
Đạn tác mạch thượng tang.
Tiêu âm hà kích liệt,
Phong quyển đạt tàn vân.
Hành nhân giai trịch chúc,
Tê điểu khởi huýnh tường.
Đã tả khanh ý khổ,
Mạc từ thử khúc thương.
Nguyễn phùng đồng tâm giả,
Phi tác tử uyên ương.

Dịch nghĩa:

Đêm trường có một mỹ nhân,
Áo mỏng thấm đẫm sương.
Âu yếm khẽ vuốt tiêu trúc,
Thổi khúc Mạch Thượng Tang.
Tiếng tiêu vang mãnh liệt,
Gió cuốn sạch mây tàn.
Người đi đường chùn bước,
Chim đậu vỗ cánh bay.

Bày tỏ ý đau lòng của thiếp,
Đừng bỏ qua khúc đau lòng này.
Nguyện gặp được người đồng tâm,
Làm duyên ương chấp cánh.

Khả năng khống chế bản thân của Từ Tử Lăng hoàn toàn bị phá vỡ dưới tiếng tiêu cùng giọng ca nhiếp hồn đoạt phách. Trong cảnh đêm vắng trắng thanh, ngàn vạn tâm tư sầu não chôn chặt tận đáy lòng chột rung động, muôn vàn nỗi bi thương không cách gì có thể thay đổi được mặc sức cuộn cuộn tuôn trào, lệ tình theo khóe mắt rơi lã chã.

Hầu Hi Bạch xuống đến cuối thì thanh âm nghẹn tắc, chỉ còn lại tiếng tiêu độc hành tại không trung, cho dù kẻ ngu si cũng bị tiêu âm cảm hóa hướng hô Tử Lăng và Hi Bạch vốn là hai kẻ đa tình.

Tiêu âm lại biến đổi, tạo nên phong vị phiêu dật tự tại, tựa như đến lúc này, từ một người cả đời chìm đắm đột nhiên trở nên thông suốt đại ngộ, hiểu thấu thể thái nhân tình, bước vào cảnh giới yên hòa thanh tịnh.

Gương mặt thanh tú đẹp như ngọc của Thạch Thanh Tuyền như tỏa ánh hào quang thần thánh, đôi mắt thâm trầm bình tĩnh vốn thường xuyên bị mây sầu khói thảm che phủ thì giờ đây mây đã tỏa, khói đã tan. Nhấn thần lấp lánh dương quang với vẻ ôn nhu vô hạn như nhẹ nhàng xoa dịu hai tâm linh đang chịu dày vò.

Tiềm tiềm nhuyễn ngọc phúng noãn tiêu,
Thâm tư xuân phong xuy bất khứ.
Đàn thần hồ hấp cung thương cải,
Oán tình tiêm trực thanh tân cử.

Dịch nghĩa:

Tay ngọc thon mềm cầm cây tiêu ấm,
Gió xuân chẳng xua được tâm tư.
Môi hồng hé mở thanh âm biến đổi,

Oán tình vui dần về thanh tâm sống dậy

Tiêu âm xa dần rồi tan biến. Từ Tử Lăng giật mình tỉnh lại, vừa vận nhìn thấy bóng dáng rung động lòng người của Thạch Thanh Tuyền khuất ngoài cửa.

oOo

Mưa phùn từ trên trời không ngừng rơi làm ướt đầm đoàn quân đi xa chỗ nặng. Bánh xe lăn trong bùn lầy tạo nên những âm thanh lép nhép bất tận. Nghĩ đến việc tiến hành chiến trận ở ngoại vi Lạc Dương, Khấu Trọng thấy lòng lâng lâng. Nếu nói chuyện đúng sai thì cho đến lúc này gã vẫn không biết quyết định lập chí tranh bá của bản thân là đúng hay sai. Trước đây gã chỉ phải lo cho bản thân, tự làm tự chịu, còn hiện tại chẳng thể đẩy công việc điều khiển này cho ai, nhất thiết việc gì cũng phải suy tính cho mọi người.

Lần đầu tiên trong đời, gã cảm thấy sinh mạng không còn là của riêng bản thân mình, bởi vì chỉ một sai lầm, bao gồm cả cuộc hành quân đại quy mô trước mắt kia, thì quyết không chỉ có một mình gã phải hy sinh. Trở thành lãnh tụ tối cao của Thiệu Soái quân, không thể nổi máu anh hùng làm càn như trước đây nữa. Thậm chí cả tình cảm huynh đệ sâu nặng với Từ Tử Lăng cũng bị đẩy xuống vị trí thứ yếu, mọi chuyện đều vì vinh nhục của Thiệu Soái quân. Cảm nghĩ này làm cho Khấu Trọng không rét mà run.

May mắn là hiện tại Tử Lăng nhất trí với mục tiêu của gã. Có điều không biết liệu đó có phải là may mắn đích thực không nữa.

Có rất nhiều ý niệm xưa nay chưa bao giờ nghĩ tới đột nhiên xuất hiện trong tâm tư gã. Trước đây, vô luận ở trong hoàn cảnh ác liệt đến thế nào, đánh không lại thì chạy. Còn hiện tại, gã cùng Thiệu Soái quân đã thành một thể, cùng tồn cùng vong, không còn có chuyện bằng bản lĩnh cá nhân mà mặc sức tiến lui nữa. Thắng và bại chỉ cách nhau một ranh giới mong manh. Nếu toàn bộ Thiệu Soái quân bị tiêu diệt, gã sao chịu sống nhục một mình.

Tổng Ngọc Trí trách rất đúng. Từ khi quyết định đứng ra tranh thiên hạ, thống nhất Trung Nguyên, gã đã không còn tâm trí dành cho những chuyện khác, kể cả hưởng thụ những điều tốt đẹp của đời người. Hơn bao giờ hết, lúc này gã đã thấu hiểu sâu sắc hoàn cảnh của bản thân.

oOo

Ánh trắng vàng phủ khắp mọi vật trong tiểu cốc. Thạch Thanh Tuyền ngồi trên một tảng đá cạnh dòng suối ngược mắt ngắm trăng khuya, hai chân thả xuống nước, thuận tay đặt Thiên Trúc tiêu một bên.

Tử Tử Lãng lãng lẽ tiến đến bên cạnh nàng, ngồi xuống một mô đá khác.

Làn môi anh đào của Thạch Thanh Tuyền khẽ mở, nhẹ nhàng thốt: "Tử Lãng sao lại khóc?"

Nàng vẫn giữ nguyên tư thế ngắm trăng sao, thần tình chăm chú, lời nói tựa như tự vấn bản thân, chứ không phải hỏi chàng trai đang ngồi bên cạnh.

Câu hỏi này như khơi dậy tâm trạng vừa rồi của Tử Tử Lãng, lệ theo khóe mắt lại chảy xuống, hận không thể kéo nàng vào lòng, ôm bờ eo thon, thổ lộ cho bằng hết những ủy khúc cùng oán khuất chồng chất trong lòng, để được nàng yêu thương, an ủi.

Bất chợt một luồng thanh khí từ linh đài nổi lên, áp chế những xung động nhất thời kia xuống. Tâm thần an tĩnh lại, gã thở dài một tiếng, nhưng không biết phải đối đáp thế nào.

Hầu Hi Bạch ở lại trong nhà, u cốc thanh tĩnh, cả đất trời này như chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Thạch Thanh Tuyền không để ý đến chuyện Tử Lãng chẳng hồi đáp, chỉ nhẹ nhàng nói: "Có phải mỗi người đều có một ngôi sao bản mệnh trên trời không nhỉ? Nếu đúng là thế thì bản mệnh của muội nhất định là ngôi sao kia, còn ngôi sao của Tử Lãng huynh ở đâu?"

Tử Lãng chuyển ánh mắt từ gương mặt tú mỹ của nàng lên vòm trời bàng bạc sâu thẳm dưới ánh trăng với muôn vàn tinh tú lấp lánh khảm lên đó, trong tâm chợt dâng những cảm xúc vi diệu và phức tạp. Cũng như bầu trời đêm kia, mỹ nữ bên cạnh sao mà thần bí đến thế. Chiếm được nàng cũng khó như chiếm vòm trời đầy sao vô biên vô tận.

Lúc này, gã đã quên hết mọi chuyện trên thế gian, duy nhất chỉ còn Sư Phi Huyền cùng Thạch Thanh Tuyền.

Cả hai người cùng chọn con đường xuất thế. Khác nhau chỉ ở chỗ con đường của Sư Phi Huyền đòi hỏi phải giữ bỏ mọi thứ phàm trần, bao gồm cả ái tình nam nữ là cái khiến người ta say mê điên đảo. Điều truy cầu là thông qua mối quan tâm của nàng đối với những sự giai

không của phàm trần mà siêu thoát tới cõi bờ thần bí ở phía bên kia sinh mạng. Mục tiêu của nàng chỉ là khám phá chứ không trầm mê.

Để hình dung cách sống của Thạch Thanh Tuyền thì trốn lánh có thể là khái niệm khá thích hợp. Cách lánh đời của nàng cũng có điểm thú vị. Trước kia Tử Lăng luôn cho là như vậy. Lần này đích thân đến u cốc nơi nàng ẩn cư, được nghe tâm sự bộc lộ qua tiêu khúc nên không khỏi suy nghĩ lại. Thật ra là nàng dùng phương thức của mình để cảm thụ thực chất của sinh mạng. Nàng không lánh thế mà là nhập thế. Nàng ta chỉ trốn tránh sự phân tranh cùng phiền não của thế gian để được tiếp xúc thật gần với tự nhiên, tìm hiểu và cảm thụ những điều tốt đẹp mà người khác không cảm thụ được. Không có khoảnh khắc này, gã thật không thể hiểu nàng nhiều như vậy. Nàng từng bảo không có ý nguyện đi du lãm đó đây, bởi bản thân tại u cốc có thể tự cung tự cấp, cần bản là không cần đến bên ngoài.

Mối tình nồng của Tử Lăng với Phi Huyền bắt đầu tại Long Tuyền và kết thúc cũng tại Long Tuyền. Không ai phải giải thích, cả hai bên đều minh bạch sự thật là như vậy.

Gã hiện giờ chỉ có một thân một mình, không có bất kỳ ràng buộc tình cảm nào. Hạnh phúc đang ở ngay bên cạnh, gã nên vì chính mình mà tranh đấu, chống chọi lại định mệnh hay tuân theo số mạng lần nữa?

Lần thứ nhất động tâm với Thạch Thanh Tuyền phát sinh tại đêm trung thu náo nhiệt năm ngoái ở Thành Đô, tiếp đó là vui buồn hội ngộ và chia ly tại tiểu lâu trong Độc Tôn bảo. Trước giờ gã cố tránh nghĩ đến Thạch Thanh Tuyền, gắng chịu đựng sự giày vò của hoài niệm, nhưng mới đây nghe tiếng tiêu của nàng, tình cảm bị ức chế bấy lâu nay đột ngột bộc phát, gã cảm thấy không còn chế ngự được bản thân nữa.

Gã cảm nhận rõ rệt sự quyến luyến của mình đối với nàng, nhưng cũng đau buồn hổ thẹn tự nhận mình không xứng! Vấn đề không phải do thân phận hay địa vị, mà là gã vốn không thể từ bỏ tất cả để cùng nàng say sưa ngắm bầu trời mỹ lệ đầy sao.

Nếu giải bày tâm tình và được ưng thuận thì quay đi quay lại cũng thấy mình phải rời xa nàng, thậm chí mất mạng chốn sa trường, chẳng phải là chỉ gây thêm cho nàng một vết thương trong tâm hồn ư!

Chưa bao giờ gã tha thiết có nàng như lúc này. Không có nàng thật không sao chịu nổi, cả đất trời đều trở nên hoang vu cô quạnh. Mùi hương nhẹ nhẹ tỏa ra từ thân thể nàng như rất thật, lại như mơ hồ, chỉ có thể chiêm ngưỡng mà không thể sở hữu.

Gã khao khát ước gì được ôm nàng vào lòng, hôn khắp người nàng hết lần này đến lần khác, dùng tất cả sức mạnh trong người để nói với nàng: “Chúng ta mãi không lìa xa nhau.” Nhưng hiện thực tàn khốc khiến gã chẳng dám có hành động hay nói ra điều gì.

Thạch Thanh Tuyền cuối cùng cũng quay sang nhìn gã, khúc khích yêu kiều nói: “Ngốc tử đang nghĩ chuyện gì vậy? Vì sao hỏi mãi mà không đáp?”

Tử Lăng khẽ rung động, đón lấy ánh mắt của nàng rồi lại chuyển sang nhìn đôi chân trắng trẻo hoàn mỹ đang đứng đưa trong làn nước suối, thấy một bầy cá nhỏ bơi tung tăng quanh chân nàng, hiếu kỳ rĩa rĩa vào những ngón chân xinh xắn, bất giác ngu ngơ cười hỏi: “Vì sao lại gọi huynh là ngốc tử chứ?”

Thạch Thanh Tuyền ranh mãnh: “Huynh đúng là ngốc tử mà. Chỉ có người ngốc mới hỏi người khác sao gọi mình là ngốc, đúng không? Vì sao lúc này ngốc tử lại khóc? Người ta có khóc đâu!”

Từ Tử Lăng chợt nổi húng, buột miệng vắn lại: “Muội tự dung thối lên khúc tiêu buồn như vậy, chẳng phải muốn bọn huynh khóc là gì? Sự thật là Thanh Tuyền cũng khóc, mà không thành tiếng thôi. Tiêu âm chính là những giọt nước mắt lóng lánh của muội đó.”

Ánh mắt long lanh của Thạch Thanh Tuyền chợt nhuốm vẻ ảm đạm, trở nên sâu thẳm, giọng băng khuâng: “Tử Lăng có thể lau nước mắt cho người ta không?”

Tử Lăng bàng hoàng: “Lau nước mắt?”

Thạch Thanh Tuyền đắm đắm nhìn lên trời đêm, nhẹ nhàng nói: “Thanh Tuyền lâu lắm rồi mới lại có cảm xúc như lúc ở trong nhà. Huynh thật hại người ta quá đi.”

Cả tâm lẫn thần Tử Lăng đều rung động, gã như chìm đắm trong một thứ xúc cảm kỳ dị. Không biết mấy lần nàng đã gọi gã là ngốc tử. Chẳng lẽ đúng như Thạch Chi Hiền từng nói, gã không hiểu được tình ý của nàng thì thật quá ngốc?

Thạch Thanh Tuyền khẽ thở dài nói: “Huynh thật là ngốc tử đáng hận. Lần trước một câu cũng không buồn lưu lại, hại người ta mấy ngày chẳng dám rời cốc đi hái thuốc. Nếu không phải Phi Huyền đến gặp muội, người ta đã nghĩ huynh cùng cô ta kết bạn đi ngao du rồi, chẳng thể phân thân đến tiểu cốc này để Thanh Tuyền có cơ hội cảm ơn huynh.”

Tử Lăng run rẩy thốt lên: “Thanh Tuyền!”

Thanh Tuyền quay lại nhìn gã sâu lắng, dịu dàng nói: “Hiện tại điều đó chẳng còn quan hệ nữa! Tử Lăng cuối cùng đã đến, tuy vì đưa quà của Tú Phương, nhưng chung quy cũng đã đến. Lại còn rơi lệ nữa.”

Từ Tử Lăng tuy có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại chẳng biết phải dùng chữ nào để biểu đạt cảm giác kỳ diệu trong lòng mình. Một cảm giác ôn nhu đến choáng ngợp xâm chiếm trọn vẹn tâm hồn gã.

Mặt trăng lúc này đã khuất sau triền núi, ngôi nhà nhỏ bên trong u cốc chìm vào bóng tối, nước suối thôi lấp lánh, chỉ còn lại bầu trời đêm mênh mông sâu thẳm cùng muôn vàn tinh tú. Trên thế gian này, ngoài hai trái tim đang run rẩy của hai người bọn họ, chẳng tồn tại bất kỳ điều gì.

- o O o -